

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: R. K.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2005, č. j. 60 Az 175/2004 - 54,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 175/2004 - 54 ze dne 5. 5. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 784/LE - B01 - B03 - 2004 ze dne 6. 12. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky, a sice v tom, zda je možno na stěžovatele vztáhnout § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, tedy zda stěžovatelova žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Stěžovatel soudu popisuje situaci, v níž opouštěl zemi svého původu, zejména uvádí, že se dostal do finančních potíží, nebyl schopen si legálními prostředky zajistit prostředky na svoji obživu a nezbylo mu,

než vycestovat a požádat o udělení azylu. Pokud by stěžovatel žádal o zprostředkování zaměstnání nebo o výplatu sociálních dávek, byl odmítnut. Stěžovatel v této souvislosti dovozuje, že je u něj dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel patří do sociální skupiny nezaměstnaných, přitom země stěžovatelova původu tuto situaci toleruje, resp. podporuje. V postupu orgánů státní moci v zemi svého původu stěžovatel shledává naplnění humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Na základě právě uvedeného stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kromě toho stěžovatel namítá i vady řízení před žalovaným, který neprovedl dostatečné dokazování, přitom na základě zjištěného stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval skutečnost, že stěžovatel má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v zemi svého původu. Dále stěžovatel namítá, že krajský soud se měl na základě jím podané žaloby zabývat i dodržením procesních předpisů v řízení před žalovaným, což neučinil, a dovozuje z toho kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud posoudil dle stěžovatele nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Navíc stěžovatel namítá nesprávné posouzení splnění podmínky překážky vycestování, neboť stěžovateli v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, přitom bude-li zjištěno, že v České republice požádal o udělení azylu, bude podroben persekuci. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že stěžovatelova žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, důvody podle § 12 až § 14 se za této situace žalovaný nezabýval a kasační stížnost je podána nedůvodně. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení této právní věci rozhodné skutečnosti: stěžovatel opustil zemi svého původu z toho důvodu, že odcházel za prací a že se hodlal oženit se svojí přítelkyní, s níž má syna – výslovně stěžovatel uvedl, že jde o důvody rodinné. Do České republiky stěžovatel přicestoval v květnu roku 1995, nejprve žil v P., poté až do roku 2004 v M. Tam byl zadržen policií. Předtím mu bylo uděleno správní vyhoštění již dvakrát, ale z České republiky neodcestoval. Žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou formulářového typu, již namítal procesní pochybení žalovaného, přitom se omezil na citaci § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), porušení § 91 zákona o azylu a porušení Ústavy České republiky, a sice nerespektováním práva na rodinný život. Krajský soud žalobu zamítl, přitom dospěl k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu byla důvodná. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 19. 5. 2005 a ten jej dne 25. 5. 2005 napadl kasační stížností.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť se stěžovatel dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přitom procesní námitky vůči postupu žalovaného nalézají alespoň v obecné rovině své opory v žalobě.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích kasační stížnosti a z řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o aplikaci § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu účinného v době rozhodování žalovaného, ohledně té Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto ustanovení bylo aplikováno důvodně a správně. Podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Pokud stěžovatel do České republiky přicestoval v květnu roku 1995 a o azyl požádal až v roce 2004 po třetím zadržení policií, kdy mu hrozilo v pořadí již třetí vyhoštění, jsou podmínky podávané z § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu splněny beze zbytku. Tvrdí-li za této situace stěžovatel, že je u něj dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nezaměstnaných, přitom v postupu orgánů státní moci v zemi svého původu stěžovatel shledává naplnění humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, pak tato tvrzení nejsou ve vztahu k důvodům, pro které byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta, tvrzeními jakkoli relevantními. Ustanovením § 12 zákona o azylu se žalovaný při zjištění důvodu podávaného z § 16 odst. 1 písm. k) téhož zákona zabývat neměl, přitom tak ani nečinil. Pokud nebyly důvody podle § 12 zákona o azylu posuzovány, nemohl se žalovaný jejich posuzováním dopustit nezákonnosti. Totéž platí ohledně aplikace § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. k) zákona zjišťovány nejsou, a proto žalovaný nepochybil, pokud se jimi vůbec zabýval. Totéž platí pro konstatování neexistence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z těchto důvodů tedy nebylo důvodu, aby k uplatněným žalobním bodům bylo rozhodnutí žalovaného krajským soudem rušeno.

Za důvodnou Nejvyšší správní soud nepovažuje ani stěžovatelovu námitku, že krajský soud se měl na základě jím podané žaloby zabývat i dodržením správního řádu v řízení před žalovaným, avšak neučinil tak, případně tak učinil nesprávně. Tu z kasační stížnosti žádá z právě uvedených variant nevyplývá jednoznačně. Přezkumná činnost krajského soudu v řízeních o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je vázána zásadou dispoziční, přitom rozsah přezkumu je determinován žalobními body, jež byly u soudu ve lhůtě uplatněny. Krajský soud tedy přezkouvává napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Stěžovatel v žalobě obecným způsobem namítal procesní vady, jimiž trpělo řízení před žalovaným, omezil se přitom na citaci § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Jde o námitky směřující primárně do způsobu a rozsahu, jakým žalovaný vedl v průběhu správního řízení dokazování. K otázce dostatečnosti zjištění skutkového a právního stavu se krajský soud vyjádřil, a sice souhrnným způsobem odpovídajícím míře obecnosti, v jaké tuto otázku učinil předmětem přezkumu sám stěžovatel. Úvahy soudu nalézají své opory v odůvodnění napadeného rozsudku (str. 6 a 7). Ve vztahu k vymezení žalobních bodů zásadně determinujících přezkumnou činnost soudu, v nichž se stěžovatel omezil na citaci jednotlivých ustanovení právních předpisů, aniž by vyvolal potřebu zabývat se konkrétnějšími skutkovými tvrzeními, jež v žalobě absentovala, lze takový závěr soudu shledat dostačujícím.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebylo přiznáno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu